

Arrest

nr. 138 732 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 29 september 2009 in het huwelijk met D.C., een Turkse man die tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd.

1.2. Op 22 februari 2012 diende verzoekster een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij de Belgische ambassade te Ankara teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 mei 2012 de beslissing om het door verzoekster gevraagde visum te weigeren.

1.4. Verzoekster kwam op 23 juni 2013 het Rijk binnen met een door de Griekse autoriteiten afgegeven visum type C.

1.5. Via een op 22 augustus 2014 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in bij het stadsbestuur van Antwerpen waarbij zij enerzijds verzocht om, in toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gelet op artikel 10 van dezelfde wet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en waarbij zij anderzijds vroeg om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 september 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 14 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.08.2014 werd ingediend door :

*[C.S.] [...]
nationaliteit: Turkije
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer [C.D.], die over verblijfsrecht beschikt in België, en dat zij samenwonen. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het huwelijk, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Uit het admin[i]stratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op datum van 22.02.2012 een visumaanvraag gezinshereni[g]ng deed op basis van haar huwelijk en dat dit geweigerd werd op datum van 29.05.2012. Verder was huidige aanvraag 9bis tevens een aanvraag op basis van artikel 10 en artikel 12 van de wet, deze werd onontvankelijk afgesloten op datum van 19.09.2014 met een bijlage 15ter.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr.42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties

maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat het bij een aanvraag visum gezinsheren[ig]ing niet gaat om een redelijke termijn en dat er moeilijk gesproken kan worden van een 'tijdelijk verblijf doch eerder van een onredelijk lang verblijf. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds een dergelijke aanvraag deed. Deze aanvraag duurde van 22.02.2012 tot 29.05.2012, dus net iets meer dan drie maanden. Dit is zeker geen onredelijk lange termijn. Dit element kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie/visum gezinshereniging. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Turkije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid van het land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoekende partij van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

Verzoekende partij heeft een relatie met de heer [C.D.], welke over een verblijfsrecht in België beschikt. Verzoekende partij heeft in het inleidende verzoekschrift zich eveneens gebaseerd op art. 10 van de Wet van 15 december 1980. Verzoekende partij heeft hiervoor ook alle nodige documenten ingediend en deze gevoegd bij de aanvraag. Wanneer thans de Staatssecretaris stelt dat verzoekende partij geen relatie heeft met een vreemdeling, welke over een verblijfsrecht beschikt en stelt dat verzoekende partij niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid is, dan miskent de Staatssecretaris de bewijskracht van de door verzoekende partij ingediende bewijsstukken en de hier op gestemde argumentatie dat verzoekende partij wel degelijk een gezin vormt met een gevestigde vreemdeling en dat verzoekende partij en de gevestigde vreemdeling het recht heeft om een gezin te vormen. Verzoekende partij heeft zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

De Staatssecretaris erkent uitdrukkelijk dat de aanvraag van verzoekende partij van 27.08.2014 tevens een aanvraag op art.10 en art.12 van de Wet van 15 december 1980 inhield, toch geeft de Staatssecretaris geen antwoord over de argumentatie van verzoekende partij gebaseerd op art. 10 en 12 van de Wet van 15 december 1980.

De Staatssecretaris spreekt zichzelf tegen wanneer er wordt gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, om

in dezelfde paragraaf te stellen dat het de keuze van verzoekende partij is geweest om geen contacten / banden meer te onderhouden met haar land van herkomst.

Het hebben van een familiale relatie is dan ook een buitengewone omstandigheid, waarover de Staatssecretaris dient te oordelen, wat in casu niet gebeurde. De Staatssecretaris stelt dat buitengewone omstandigheden niet bedoeld zijn als redenen voor het toestaan van verblijf in België. De buitengewone omstandigheden verantwoorden dat verzoekende partij de aanvraag in België kan indienen en niet dient terug te keren naar haar geboorteland. Dit houdt in dat de Staatssecretaris, wel over de buitengewone omstandigheden moet oordelen als het gaat over de ontvankelijkheid.

Een familiale relatie, die aangetoond wordt en niet tegengesproken wordt door de Staatssecretaris, is een buitengewone omstandigheid en zulks werd reeds meermaals door de rechtspraak aanvaard.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien onvoldoende reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van een juiste en voldoende motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden."

2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de voorziene motivering summier, vaag, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn. Er dient daarenboven te worden geduoid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De formele motiveringsplicht houdt ook niet in dat wanneer verweerder vaststelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, hij moet voorzien in nadere overwegingen omtrent de mogelijke gevolgen van deze beslissing. De Raad kan slechts vaststellen dat de voorziene motivering pertinent en draagkrachtig is. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst stelt verzoekster dat zij ook verzocht om, gelet op de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, als echtgenote van een in België verblijvende Turkse man tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verweerder heeft evenwel aangegeven dat deze aanvraag het voorwerp uitmaakte van een afzonderlijke beslissing. Hierbij moet worden benadrukt dat een aanvraag waarbij een vreemdeling vraagt om tot een verblijf te worden toegelaten en een aanvraag waarbij hij verzoekt om tot een verblijf te worden gemachtigd van elkaar dienen te worden onderscheiden aangezien er andere wetsbepalingen op van toepassing zijn. Daarnaast moet worden gesteld dat verweerder in de bestreden beslissing het feit dat verzoekster een relatie heeft met een in België verblijvende man niet ter discussie stelt, doch enkel oordeelt dat deze relatie op zich niet toelaat te concluderen dat verzoekster haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet via de reguliere procedure zou kunnen indienen. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk.

Er moet ook worden geduid dat de vaststelling dat verzoekster voorhoudt geen contacten meer te onderhouden met personen in Turkije niet strijdig is met de stelling dat niet blijkt dat zij indien nodig niet in dat land zou kunnen verblijven bij familieleden, vrienden of kennissen. Het is immers niet omdat men niet regelmatig in contact staat met familieleden, vrienden of kennissen dat men er indien vereist geen beroep op kan doen.

Ten overvloede kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder terecht opmerkte dat verzoekster reeds een visumaanvraag indiende en deze werd geweigerd. Deze vaststelling op zich kan in casu reeds volstaan om de bestreden beslissing te onderbouwen. Door eerst een visumaanvraag in te dienen en pas nadat deze werd afgewezen naar België te komen erkent verzoekster immers dat het niet moeilijk is om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK